

Εβραϊκαίς περισεύματα και ψιθυρίζεις, νάναι:
τάχατε τίνος νάναι;
πλήν άπαντός κι έλλείμματα σ'το πέριε και' σ'το δίνε
και τότε σκίπτεσαι γι' αυτά πώς κανενός δέν είναι.

Καταλαβαίνει κάθε βλάξ
ή νήσιος ή χροτάτος
πτώχη και πλούτος έναλλάξ
πώς κυβερνά το κράτος.

Κι' έν τούτοις το περίσευμα, ποδ' έρρισκεται συνήθως,
ώς ύπαρκτον δέν φαίνεται και θεωρείται μύθος,
το δ' έλλειμμα' στην δράση μας την σύγχρονον άνάγεται,
κι' ελαιο οε τουτο πείσατε και πίετε και φάγετε.

Βεβαίως είναι φυσικόν άπο τα περίσεύματα
νά σοσ προσφέρουν γεύματα,
πλήν δντως φαίνετ' έξοχον και θαύμα των θαυμάτων
νά πίνης πάντα και νά τρής εκ των ύστερημάτων.

Βεβαίως είναι φυσικόν να τρέφεται μ' έλλη
παντός βιοόντος με χλιδών και μαλακάς σούρας,
ο κόσμος όμως, Περικλή, κι' έμεις οι ψωραλέοι
άξιαν αποδίδομεν στον όβολον της χήρας.

Αν ήσαν περισεύματα πραγματικά τρώντα
μήτ' έναν θυμον θέλεγες γιά τούτα, κουτσοδόντη,
μά τώρα φάλλεις λιγερά
νυχθημερόν, κανέφι,
γιατί το κράτος μιά χαρά
μ' έλλείμματα οε τρέφει.

Κι' άν το κράτος άπορη
και οε πλούτον ύστερη
κι' ελων λένε πως στερείται.

Κι' άν τα μάλ' άτροφικόν,
δοθενός κι' ύστερικόν,
παρά πάντων θεωρείται.

Μιά χαρά τά καταφέρνει
με στερήσεις τρώει πίνει,
έξ ύστερημάτων πέρνει,
έξ ύστερημάτων δίνει.

Οι δύο προσφιλείς φθάνουν πρό της Βουλής.

Π.—Αυτό σημαίνει το λοιπόν Προϋπολογισμός;
Φ.—Με τουτον εξηγείται κι' ο πατριωτισμός.

Καθένας μερικόν ζητῶ
κι' άρχίζει τά γουργουρητά
κι' ή εβλίνη καλιά μου.

Είναι μιά βιβλος μουσική,
γριφώδης, καθβαλιστική,
καθώς του Νουτραδάμου.

Προκαλεί ξεφωνητό
της κλεινης γλωσσοκοπάνας...
τρεις και το και τρεις και τέ,
τρεις και το λουρι της μάννας.

Μετανάστας εύτυχής
στέλλει' στην' Αμερική...
φόρος άπ' έδω κι' έκει,
κι' ο παπας μας ο παχός
έφαγε παχητά φακή.

Αυτό σημαίνει, Περικλή, Προϋπολογισμός,
δείχνει πατέρας άληθής τους γλωσσοκαμπανταούς...
γι' αυτόν τον περιάνυμον πολλών ύστερισμός,
κι' είναι μιά διασκέδασις χρονιάτικη του κράτους.

Π.—Μ' αυτά τά λόγια μ' έφερες και πάλι' στη Βουλή.
Φ.—Νομίζω πως ο Γούναρης της Πάτρας όμιλει.

Γούναρης ο Πατριός εις τά νούμερα δεινός.

Νάτος νάτος εις το θήμα κι' ελαιο τον κυτουν' σ'το στόμα...
άλλοτε των Ιαπωνών καταλάμπρυνε το κόμμα,
κι' έπολέμει: σάν, Κορόκο
τον στρατόν του Θεοτόκη.

Πλήν σ' αυτό το μεταξύ
ο των Ιαπωνών φίλος
έγινε του Κόντε σούλος
και το χέρι το δεξι

Και το Πόρτ-Άρθορ άλλώσας
κόσμον εθαμνίσει,
και των Ιαπωνών γλώσσας
αίχμηράς άκνίσει.

Άξιος ο Πατριός,
κι' ο χρυσός Αδγαργός
τον εύρηκε γρηγορόντα
και πολλά κυοφορόντα

Ήτον άγρυπνος συχνά
νάβρη κρέας και φαχιά,
και τον είδαν άγρυπνούτα με σκυμμένο το κεφάλι
για νά φέρη, καθός λένε, την μιάν άκρα με την άλλη.

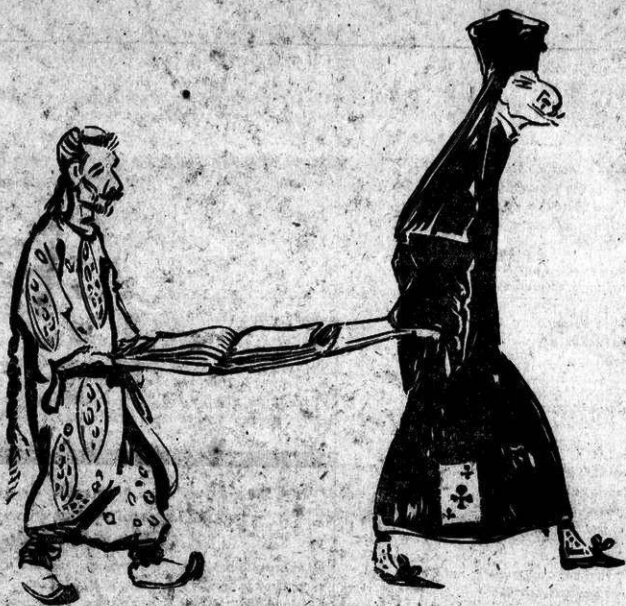
Ήρόσμεναν κι' οι Γ'ιαπωνέζοι
Άλιο κρέας πως θά' έρη...
άνθρακες οι θησαυροί
κι' άβεια πιάτα' σ'το τραπέζι.

Κι' άν έχης τάσιν ειδικήν
πρός τέγγνη οικονομικήν
τουσάκις ύμνηθεσας,
πως νάβρης σούκα' στην συκήν
την άποξηρανθεσας;

Πουσάκις δέν άγρύπνησας και τούτος κεκυφός...
άκτις ήλιου, κάλλιστον χρυσός ήμέρας φός,
πουσάκις και τον Γούναρην δέν είδες άγρυπνούτα:
κι' άπο το φέρι κόπτοντα για περιττή την φούντα;

Κύττα τον, καυμένη μάννα...
δέδουκε μάν ε σελάνα,
δέδουκαν δε και πλειάδες.

Πλήν ο Γούναρης μονάχος
άγρυπνει και χάνει πάχος
με του κράτους τους υπελάδες.

**Προϋπολογισμός ποιμπή...
δαρδιάτε' ατῆς Βουλαίε νά' μπη.**

Θαύμα ποῦς ἔμπορε νά κάμῃ
μέε στήν πλάσιν τήν νοῦράν,
καί τῶν ἀριθμῶν νά τάμη
τῆν μεγάλην Εὐουράν;

Ἄντιο νυκτέρια
καί πόλλας ἀστέρια,
καί φῶτα φρικτῶν
καί μαίρων νυκτῶν.

Ἐὐ κόπια χαμένοι...
κατόπιν τῶν πόνοι
κατάλοιπον μένει
μή νοῦλα καί μόνον.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἐκείνη
γιά' μέε δέν θά μείνη,
μιά' μέρα κι' ἡ νοῦλα
γιά' τάφο τῆς θάχῃ
τό δόλοιο στομάχι
παντός φαταούλα.

Ὀικονομία ἀχαρῆς
ἔχουν μεγάλοι τῶνα...
ὁ Γούναρης τῆς Σάχαρης
τῶν φέρον ἐλαττώνει.

Χαρήτε καί δέν θάχωμε τῆς Σάχαρης τήν ἔννοια,
σέ πανθαίσιαν Σάχαρης ὁ Γούναρης καλεῖ,
κι' ἄν κι' ἔτρεχαν τὰ λόγια του γλυκῆ καί Σαχαρένια
Δραγοῦμῆδες καί Ράλληδες τὸν' πίκραναν πολύ.

Ἐξέστησαν κυρίαρχοι καί φέροντες τὰ πρῶτα,
πλήν βλέπων' σ'ὸ Ρεμμαίνο πῶς πλημμυροῦν τὰ φῶτα
φορολογεῖ τὸν φωτισμὸν' σ'ἄν φῶτων τήν πηγὴν,
κι' οἱ φωτοδῶται τρέπονται πρὸς σκότειον φυγὴν.

Ἦταν λόγος Σαχαρένιος καί μὲ ρητορείας ἄνθη,
πλήν ὄμιλος Δραγοῦμῆς κι' ὁ τῆς Πάτρας ἐπικράνηθ.
Ὀύκοῦν τάβαλε κι' ὁ Ράλληε, ποῦκανε πολλὰ ταξείδια
καί τοῦ' χάρισαν Σακαδῆε,
μὲ τοῦ Γούναρη τὰ ζῦδα,
μὲ τοῦ Γούναρη τὰ λάδια.

Ὁ μαλλορutos τῆς Πάτρας ὁ παράποτα γλυκῆς,
ἐξηρέθησε τὴν μῆνιν τῆς ἀξιωματούχῆς,
κι' ἐπικράνηθ κατὰ κόρον
μὲ πικρὰν χολῆν ρητόρων.

Μὲ λόγια καί τὴν Γούναρη τὸν' πίκραναν παράτονα
κι' ὅσοι τὸν εἶπαν Κάτωνα.
Ὅμως ἡμῆς ὀμνήσωμεν
τὸν ῥέκτιν Πατριόν,
κι' ἐγκώμια τονίσωμεν
σὸν νοῦν τὸν φωτεινόν.

Ὡς εἶν ἀγγέλλειν τάχιστα πρὸς ἄσους ἔχουν νοῦ νοήμονες πῶς εἰμεθα, κ' ἔν γούνασι προσκλιμεθα Γούναρη Πατρινοῦ.

Εἴθε κ' ἄλλοι σάν και τοῦτον τὸν Προῦπολοισμὸν νὰ κινεῖν τὸν θαυμασμόν.

Εἴθε κ' ἄλλους σάν και τοῦτον νὰ μᾶς φέρονε συνεχεῖς και νὰ ζήσωμεν ἡμέρας Ζαχαρένιας ἐποχῆς.

Εἴθε ν' ἀνοίξῃ μπρὸς μας μιὰ Ζαχαρένια στρατά κ' ἔλοι γὰρ πασοατέμπο νὰ τρώμε Ζαχαράτα.

Ζαχαρεὶν νὰ γίνῃ κ' ἡ νέα Ρωμηοσύνη, πούναι κολουθίενα.

Παντοῦ Ζαχαροθήκαις και Ζαχαρένιας τίκαις, ἔλο και Ζαχαρένια.

Ὁ καθεὶς νὰ κελαιδῇ Ζάχαρης καλὴ μιρία, σάν βαπτίζεται παιδί νὰ τὸ θγάξουν Ζαχαρία.

Ἀπὸ Ζάχαρη νὰ γίνουν και στρατεῦματα και στόλοι και νὰ Ζαχαριόουν ἔλοι ὅστις Ἀρχῆς τὸ περιβόλι.

Ζάχαρη νὰ τρῆν κ' ἐκείνου, ποὺ φωνάζουν πῶς πεινᾶνε, και μὲ λόγους Ζαχαράτους ἢ καλὰς αὐτοῦ τοῦ κράτους ἔρημος Ζαχάρα νάναι.

Εἴθε νάβγουν εὐεργεταὶ και ὁ Ἀνατολὴ και Δύσι σάν κ' ἐκείνον τὸν Ζαχάρωφ, ποὺ τῶρα θ' ἀνδρῶσῃ Προσεβῶν ἰδρύματα μὲ δικά του χρήματα.

Γὰρ βροχὴ και γὰρ χαλάς Ζάχαρης νὰ πέφτουν σῶθλοι, και βουὰ καθὸς τὴν Ὀττην ἀπὸ Ζάχαρη νὰ ἐλέησῃ, και νὰ πάθουν τέλος ἔλοι Ζαχαροδὴ διαθήτην.

Και καθένας Ζαχαρένος νὰ χαιδεῖ τὰντὰρὰ του και τῆς Ζάχαρης τὸ κράτος ν' ἀνυμνῇ σ' αὐτὸ Ζαχαράτου.

Κάθοδος πολλῶν Σιμουναίων εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων.

Τὰ παιδιὰ τῆς Ἰωνίας ἀπεφάσισαν κ' ἐκεῖνα μὲ φιλάτους Νεοτούρκους νὰ μᾶς ἔλθουν σ' τὴν Ἀθήνα. Σηκωθῆτε σηκωθῆτε μὲ λαχάρα σ' τὴν ψυχὴ μιὰ πάνδημος νὰ γίνῃ και μεγάλ' ὑποδοχή.

Σηκωθῆτε Συντεχνιαὶ, Σύλλογοι και Σωματεία, Ἄημ, Κόσμο, Πολιτεία.

Καλῶς νάλθουν, καλῶς νάλθουν... κ' ἐγὼ λύραν θ' ἀνακρούσω, σπεύθετε και μὴν ἀργεῖτε, φάλλετε τοὺς Νεοτούρκους, τοὺς Σιμουναίους, τὸν Μανόσο, ποὺ τῆς ἐκδρομῆς ἤγεται.

Καλῶς νάλθουν κ' οἱ Τούρκοι σ' τὸν Γκχαοῦρηδων τὴν Μένκα και σ' τὸν Ροῦμ τὴν Μεδνα, κ' εὐλαθῶς νὰ προσκυνήσουν τὴν Παλλάδα τὴν γυναικα, τοῦ Διὸς τὴν Ἀθηνα.

Καλῶς νάλθουν κ' οἱ Τούρκοι νὰ σκορπίσουν νέφῃ μαῦρα, μὰ κ' Ἐβραῖοι μερικὸι καλῶς νάλθουν ἀπὸ ἐκεῖ, νὰ τοὺς πάμε και σ' ἐκείνη τὴν Γκχαοῦρηδων τὴν Χάδρα.

Φέρετέ τους ἐποὺ δόξαις σελαγίζου σ' τὸν αἰῶνα, δείγματα θερμῆς ἀγάπης δεῖξετέ τους περισσά, κ' ἀνεβάστε τοὺς Τούρκους σ' τὸν ἀγῆρω Παρθενώνα, ποῦχε γίνεαι και δίκος των, νὰ φωνάζουν: τοὺκ γρασά.

Μὲ τὸνο κ' ὁ Ρωμηὸς θοηνεῖ σ' τοῦ Δεληγεωργὴ τὴν θανή.

Κλάψετε οἱς, ποὺ ἔχετε τὶ δύσκολα, εἰ σπάνια σκορπῶνται σ' αὐτὴ τῆ γῆ δῶρα ψυχῆς οὐράνια. Κλάψετε οἱς, ποὺ ἔχετε ποῖα χάρηκε νεότης, ποῖα χάρις σαβανώθηκε, ποῖα παιδικὴ σεμνότης.

Κλάψετε οἱς, ποὺ ἔχετε γὰρ ποῖο σας κλαίτε φίλο, κ' ἄς κόψῃ ἡ Μούσα θλιθερὴ μυρτίδας και δάφνης φύλλο, κ' ὁ τάφος του, ποὺ μέσα του γλυκερὰ γροικεῖται ρίμα, νάναι γὰρ σὰς τοὺς διαλεκτοὺς ψυχῆς πανώρηας μνημα.

Και καρποσῆσαι ποιηταίς, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εὐλόγητος ἡμένοιος Ἀλέκοι Σανθοπούλου, πούναι γιὰ τὸς περιφημοσ ὅστις Πόλις τὸ Φανάρι, μαζὶ μὲ τὴν Ἀγγελικὴν τοῦ Γιάννη Καλφοπούλου, κοριταὶ χαριτόβροτον και κοριτωῶν καμφορι. Ὁ δὲ τῆς νύμφης ἀδελφός, Ἀλέξανδρος κ' ἐκείνος, τὸ ζεῖγος εὐσεφάνωσῃ μ' ἦτον ὁ γάμος φίνος.

Θὰ καίηθ Φάουσι αἰθρον εἰς τὸ Βασιλικὸν ἐκεῖνο τὸ Μελοδράμα τὸ Πανελληνιῶν, και θὰ προστρέξουν βέβαια φιλόμουσοι πολλοί... θὰ καίηθ δὲ τὸ πρόσωπον τοῦ Μεφιστοφελῆ ὁ Καραβίος, φλογερός τῆς τέχνης θασοῦτης, ἔξ' Ἐοσπείρας ἀρηθρεῖς βαθύφωνος ἐν πρώτοις.

Ἐἴλην τοῦ Μακροῦθ και Γιάννης Κωζαδίνος ζευγάρωσαν σ' τὴν Πόλι τὰ μάλα χαρμωσούς, κ' ὁ Φασουλῆς ἐνθέρωμασ κάθε καλὸ και χάρη εὐχρηθ και σὲ τοῦτο τὸ ζηλευτὸ ζευγάρι.